

רבקה מיכאלי:

„שהנשיא סאדאת יעשה ג'סטתה!“

לפעמים אני רוצה להיות זמרת או שחקנית. אם הייתי זמרת ו/או שחקנית, הייתי נוסעת לנואיבה, מרביצה הופעה חד-פעמית בכפר-הנופש של נביעות ומקבלת חופשה עם הבעל, הילדים והכלב, על חשבון המושב. ככה זה הולך אצלם, בנביעות. ורבקה'לה מיכאלי היא רק אחת משורה ארוכה של אמנים שאני מכירה באופן אישי, שהלכו על העיסקה הלגיטימית הזאת. הלוואי עלי. אלא שרבקה'לה חזרה מנביעות לא רק שזופה, אלא גם עם ברק בעיניים ורעיון בראש.

רבקה'לה, איך היה בנביעות?

משגע, ממש משגע. אחרי כמה ימים אמרתי לחברה למה אי אפשר לחזור את המקום מהמצרים? אמרו לי: אם יהיה מי שיוזם דבר כזה, זו תהיה גם ברכה וגם הקלה.

ואת הזכות לנסות לשכנע את המצרים להחזיר את נואיבה לאנשי מושב נביעות?

אני מדברת ברצינות. אולי, אם נכתוב פטיציה, שעליה יהיו חתומים אנשי-שמאל ידועים, יונים ואנשי-שלום. זה יעזור. אולי אם נפנה אל הנשיא סאדאת בנימה אישית, ונגיד לו ונסביר לו כמה חשוב להשאיר מירפסת למדינה, זה יסבור את ההתנגדות שלו. מה יש, שיעשה ג'סטתה.

מה הולך פה? את לא מהמאפיה השמאלנית?

קודם כל אני לא בשום מאפיה. חוץ מזה, זה ממש קורע את הלב לראות את הולך שם. החברה יושבים על מיזודות. בפרבואר מתחילים לפנות את המקום. אז כשהם יודעים שהכל אבוד הם מפסיקים לטפל בגינה. מפסיקים לתקן, מפסיקים לצבוע. כואב הלב.

אומרים שזהו מחירו של השלום.
כן, אבל החברה האלה הם לא קולוניאליסטים. הם לא גירשו מישהו וישבו במקומי. הם ממש הפריחו את השממה. אין ספק שאני רוצה שלום. אין ספק שיש מחיר. אבל כשאני באה לנביעות, או מבחינה אישית לעקור אנשים מהמקום, לייבש אותי ולהוריד אותו מהמפה זה עצוב נורא.

יוסף מונדי:

„בכבוד לא משלמים במכולת!“

צרה ושימחה למחזאי יוסף מונדי. קודם שימחה: בימים אלה יצא לאור קובץ סיפורים פרו עטו הנקרא „השיבה לשום מקום“. צרה, שלא נדע, היא תביעה מישפטית, שהוגשה נגדו והוא מבלה את זמנו בחקיי רות במישטרה.

למה הוזמנת לחקירה במישטרה?

דתי אחד מירושלים הגיש נגדי תביעה דרך היועץ המישפטי לממשלה, וטען, שאני מחלל ופוגע בקדשי ישראל.

וזה נכון?

הוא טוען שאני משתמש בתפילין במחזה שלי החבשר. המישטרה הזמינה אותי לחקירה והיה מצחיק מאוד. השוררת, מותק של בחורה, חקרה אותי על יצירתי הספר רותית. באיזהו מקום צחקתי. אחר-כך התרגזתי. מה פתאים קוראים לסופר למישטרה? מה אני, אשר ידלין?

האם אתה באמת מחלל את קדשי ישראל על הכמה?

במחזה, כשהרצל מנהל ויכוחים פרומאטיים מדיניים עם האלוהים, רואים ברקע את האפיפור מתעסק עם בחורה.

וזה הכבד?

לא. הוויכוחים שהרצל מנהל נעשים תוך כדי הנחת תפילין. התפילין אינם אמיתיים. הוצאתי מבפנים את כל הבלה-בלה-בלה, איך קוראים לזה — התפילות. עכ"ש יו חוקרים אותי במישטרה. לראות אם יש מקום למישפט.

מה אתה עושה בינתיים?

אין לי עבודה באף תיאטרון בארץ. בהבימה שולט דויד לזין, שהיה לי איתו סיכסוך. בקאמרי שולט אורי עופר, שהיה לי איתו סיכסוך. עם החאן אין לי שום שפה משותפת ועודד קוטלר, שמקים תיאטרון חדש בנווה צדק, כלל לא פנה אלי.

המימסד הכיר כן. עיבדת שהעניקו לך את פרס מסקין.

הפרס הזה הוא שום דבר. הבדיחה היא שאפילו כסף אני לא מקבל מזה.

ומה עם הכבוד?

עם כבוד לא משלמים במכולת.

הלית ישורון:

„לעשות מה שאני אוהבת!“

פעם היא היתה אחת הנשים המצלמות והמפורסמות ביותר בארץ. הלית ישורון, שהיתה מפורסמת כהלית קתמור, דוגמנית-צמרת ושחקנית קולנוע („מיקרה אשה“ ו„התרנגול“), היתה מציצה אל עם ישראל מעל גבי כל מודעת-פירסומת שנייה בעיתונים. היא היתה חביבתו של צלם-האופנה הנודע פיטר הרצוג, שירד לניו-יורק, ונחשבה אחת הנשים היפות ביותר בארץ. בפסטיבל בקאן, לשם נשלח הסרט „מיקרה אשה“, גנבה את ההצגה מכוכבות קולנוע ידועות. היא עשתה זאת באמצעות יופיה הרב והתלבושות הנועזות והמיוחדות שלה. בימים אלה יצא לאור כתביעת ספרותי חדש בשם „חדריים“. הלית ישורון היא העורכת והמוציאה לאור שלו.

לאן נעדרת בעשר השנים האחרונות? התחתנת עם בעל הגלריה שיע ריב, וילדתי שני ילדים — בני תשע ושש.

שיחקת את תפקיד עקרת-הבית? לא דווקא. בשש השנים האחרונות אני עסוקה בתור גום טרילוגיה של בקס. שני הספרים הראשונים, חולו וחות מאלון, יצאו לאור, ועל השלישי, לא זה, אני עובדת כעת.

ואיזה מן כתביעת היא „חדריים“? כתביעת לשירה. שייצא לאור כל חצי שנה. בחור ברית הראשונה משתתפים אבי, אבות ישורון, נתן זך, ולדה, דויד אבידן, יוכבד בתימרים ואחרים. אני עצמי תרגמתי טקסט של בקס ושירים ומיכתבים של אר תור רמבו.

מה את מצפה מכתביעת שכזה? הוא נסוב כולו סביב שירה, ואין לי כל אשליות בקשר למכירה שלו. אחרי הכל זה לא ספר-בישול.

אם כן, זהו צעצוע שאת, כאשתו של איש עשיר, יבונה לשחק בו? זה הרבה יותר מצעצוע. אבל זה נכון שיש לי את הלוקסוס לעשות מה שאני רוצה ומה שאני אוהבת.

איך קיבלו את כתביעת החדש בתביעת העת הוותיקים, „פרוזה“ ו„סימן קריאה“? לצערי ולשימחתי אני לא מעורבת בשום קליקה. כך שאפילו היתה לאחת הקליקות התנגדות, זה לא היה מגיע אלי. מהכיוון של סימן קריאה לא שמעתי משוב ועד רע. יוסי קריים, עורך פרוזה, עזר לי למעשה למצוא מפיץ לחוברת.

את מתענגעת לעינם הזוהר שאיתו נטשת?

העולם הזה לא עניין אותי אף פעם. עד כדי כך אני רוצה לשכוח אותו. עד שחזרתי אל שם נעורי — ישרון — ואת השם שהייתי מפורסמת בו כשהייתי דוגי מנית — קתמור — אני רוצה בכלל לשכוח.